

Tjenestetid erholder en højere Procentandee af sin Gage end for den senere Tjenestetid, hvor Staten ikke i saa lang Tid kan tænkes at have nydt godt af den Deel af Gagen, som man har bespart. Den anden Grund, hvorfor jeg troer, at man kan gaae frem paa denne Maade, er hentet fra de almindelige statslige Betragtninger, som ogsaa Udvalget har anført for, at man maatte søge at sætte den i kortere Tid tjenende Embedsmand, som af een eller anden Grund afgaer, i et ikke alt for ufordeelagtigt Forhold, hvori han ellers let kunde komme, naar hans Pension alene skulde bestemmes ganske efter den samme Norm som den høit Gageredes. Denne Tanke kan gjenføres paa forskjellige Maader; jeg vil ikke her nærmere gaae ind paa Detaillen af det, da jeg vil forbeholde mig at stille et Forslag i den Retning til 2den Behandling, saafremt Tanken forøvrigt skulde finde nogen Understøttelse her i Forsamlingen; men jeg vil blot eksempelvis gjøre opmærksom paa, at dersom jeg tænker mig, at jeg begynder med 4 pCt., og f. Ex. fastsætter Pensionen til 4 pCt. af den samlede Embedsindtægt for de første 10 Aar, Embedsmanden har tjent, og dernæst lader den synke indtil 3 pCt. fra det 10de Aars til det 30te Aars Tjenestetid, nemlig med $\frac{1}{2}$ pCt. for hvert enkelt Aar, dernæst fra det 30te til det 50de Aars Tjenestetid ligeledes med $\frac{1}{2}$ pCt., saaledes, at den for 50 Aars Tjenestetid bliver 2 pCt. af den samlede Embedsindtægt, saa vil man faae det Resultat ud, at den Embedsmand, som i 50 Aar har tjent uforandret bestandig paa samme Gage, han vil faae sin hele Gage i Pension, hvorimod den Embedsmand, som kun i kort Tid har tjent paa den høie Gage, hvormed han gaar af, vil faae langt ringere Pension, og man vil, naar man tager Hensyn til det Avancementsforhold, som kan antages at være det Gjennemsnitlige for vore Embedsmænds Avancements igjennem de forskjellige Gagestadier, finde, at en Embedsmand, som i en kortere Tid har tjent paa en meget høi Gage, efter mit Forslag sjældent vilde faae over $\frac{2}{3}$ af sin Gage i Pension, om han ogsaa havde tjent i 50 Aar, og deri vilde altsaa mit Forslag falde sammen med Udvalgets. Jeg finder

det ogsaa billigt, at en Embedsmand, som i mange Aar har staaet paa en meget lav Gage, faaer en forholdsvis højere Pension end den, der afgaer med høi Gage. Mit Forslag vil altsaa tillige have den Indvending, som navnlig af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 2den Valgkreds (Schack) blev fremhævet i Gaar mod de hidtil foreliggende Forslag, nemlig at $\frac{2}{3}$ af Gagen var for lidt for den lavt Gagerede, medens det derimod under flere Omstændigheder var temmelig høit for den høit gagerede Embedsmand; han fremsatte ikke noget Forslag til at komme ud af denne Mislighed, men dette vil naaes efter det, jeg har tilladt mig her at antyde. Jeg skal forøvrigt kun indskrænke mig til denne almindelige Ankynding og forbeholder mig, som sagt, at komme tilbage dertil, saafremt Tanken forøvrigt maatte finde noget Bifald.

David: Den ærede Finantsminister gjorde igaar opmærksom paa, at der ikke gives noget fast Princip, som kunde lægges til Grund for en Pensionsløvs Affattelse; jeg indrømmer dette meget villig, men jeg haaber ogsaa, at man vil indrømme mig, at der ved enhver Pensionsløvs Affattelse maa tages et særdeles Hensyn baade til Pensionstravets egentlige Natur og til den Betragtning af Statstjenesten, som finder Sted i det enkelte Land, og til den hele Gageringsmaade, som her ligeledes finder Sted, og at disse Hensyn maae gjenspejle sig i den enkelte Pensionsløvs Affattelse, og saa at sige blive til Principer for denne. Men naar jeg gaaer ud herfra, maa jeg tillade mig endeeft Bemærkninger ved det foreliggende Udskast og den Komiteebetænkning, som derover er afgivet, og jeg beklager, at jeg i denne Henseende ikke kan fatte mig saa kort, som jeg selv og sikkert ogsaa Thinget vilde ønske.

Naar jeg seer hen til Komiteebetænkningen, saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at Udvalget med al Agtelse for dets Arbejde, ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til hine to Principer, hvorpaa jeg henpegede. Jeg troer saaledes, at der ikke er lagt tilbørlig Vægt paa Pensionstravets egentlige Natur, skøndt den ærede Ordfører igaar meget rigtigt betegnede, hvad en Pension egentlig er, at dette maa betragtes som en Opsparing, som Staten